

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 14.

JULY 9th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks.
Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
Frontenac, Kans.—Mr. Martin Chanzel.
Kansas City, Kans.—Mr. Peter Majerle.
Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Nebr.—Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonia Mrak.

Naši zastopniki.

ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria", "Glasnik Presvetege Srca Jezusovega", "Edinost", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

Baberton, Ohio.—Mr. Frank Zupančič, Mr. Joseph Lekšan, Mr. Joe Podpečnik.
Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.
Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Subadolnik, Mr. Anton Strniša, Mr. Joseph Meglich, Mr. Rudolph Cerkvenik, Rev. A. L. Bombach, Mrs. Ivanka Gaspari.
Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio.—Mr. John Mesec.
Nottingham, Ohio.—Miss Mary Mevzek.
Lorain, Ohio.—Miss Frances Bombach.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegel.
Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
Braddock, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogačnik.
Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Bevc, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa.—Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.
Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomec.
Olyphant, Pa.—Miss Mary Zore.
Pittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
Steelton, Pa.—Mr. Anton Malesich.

Export, Pa.—Mr. Jakob Rink.
So. Bethlehem, Pa.—Mr. J. Korpivšek.
MINNESOTA.

Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet.
Aurora, Minn.—Mrs. E. Smolich.
Biwabik, Minn.—Mr. Frank Globokar.
Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schifferer.
Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin.
Eveleth, Minn.—Mrs. Frances Gregorich.
Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
New Duluth, Minn.—Mr. M. Spehar, Rev. A. Pirnat.
Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
Soudan, Minn.—Mr. John Loushin.
Virginia, Minn.—Mrs. Rosie Tishel.

ILLINOIS.

Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill.—Mr. Frank Koren, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Joseph F. Mubich.
La Salle, Ill.—Mr. Frank Mišjak.
North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler, Mr. Math Ogrin, Mr. J. Kosir.
Springfield, Ill.—Mrs. C. Andrews.
Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.
Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hoynik, Miss Mary Mohorko.
Sheboygan, Wis.—Mr. M. Progar.
Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabe.
Newark, N. J.—Mrs. Johana Mevzek.
Denver, Colo.—Mr. Jos. Pavlakovič.
Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglič.
Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlanc, Mr. Frank Markič.
Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
Calumet, Mich.—Mr. J. Musich, Mrs. Frances Plautz.
Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.

Severova zdravila vzdržujejo zdravje v družinah.

Beseda ženskam.

Nikar ne tehtajte svojega zdravja z zanemarjenjem tistih nerednosti in oslabelosti, ki povzročajo toliko trpljenja. Dobite od svojega lekarja

Severa's Regulator

(Severa's Regulator). Ta regulator je blaženo delujoča tonika in zdravilo. Priporočljiv je za popravilo tistih posebnih oslabelosti in neredov, ki so jim podvržene ženske. Cena \$1.25.

Na prodaj po vseh lekarnah.

W. E. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS IOWA

NOVI MOLITVENIKI DOSPELI IZ STAREGA KRAJA.

"Pri Jezusu", zelo praktični žepni molitvenik za fante ali može... \$1.00
"Presv. Rečnje Telo", krasna knjiga zelo primerna za naše žene... 1.50
"Sveta Družina", prekrasna mašna knjiga vezana v mehke platnice. Zelo priporočljiva za naše žene... 1.50
Lavretanske Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše... 1.50
Mati Čudovita, Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše... 1.50
Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca... 1.00
Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca, s zlato obvezo... 1.50

ŠTEV. (No.) 14.

JULY 9th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.	Za Evropo	\$3.50.
Naročnina za pol leta	za Ameriko \$1.50	

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci

Benedikt XV. o tretjem redu.

Častitljivi bratje! Pozdrav in apostolski blagoslov!

Patriarhom, primatom, nadškofom, škofom in drugim krajevnim predstojnikom živečim v miru in skupnosti z apostolskim sedežem ob koncu sedmega stoletja od ustanovitve tretjega frančiškanskega reda.

ZELO primerno se Nam zdi v kratkem obhajati svete slavnosti, ko bo preteklo sedemsto let, odkar je spokorni tretji red ustanovljen; da jih povzdignemo pred katoliškim svetom s priporočilom apostolske oblasti, h temu Nas nagiba najprej krščanskega ljudstva korist, ki jo iz tega kar najbolj gotovo pričakujemo in se je nadjamo, potem pa tudi ono, kar tiče zasebno Našo osebo. Hvaložno se namreč spominjamo, da smo leta 1882, ko je ljubezen dobrih do Asižana splošno gorela ob sedemstoletnem obhajanju njegovega rojstva, tudi Mi hoteli prišteti biti mej učence velikega Očaka in smo pri Mariji na Kapitolu, katere slavno svetišče oskrbujejo Manjši bratje, po predpisih prejeli sveto obleko trejerednikov. Sedaj pa, na stol prvaka apostolov po božji naredbi postavljeni, dano priložnost prav radi, posebno iz Svojega spoštovanja do blaženega Frančiška, porabimo, da spodbudimo sinove sv. Cerkve, kjerkoli so, naj se te presve-

tega moža ustanove, ki je na čudovit način za človeško družbo tudi v teh časih primerna, ali z veseljem oklenejo, ali marljivo v nji vstrajajo.

Pred vsem naj ima slehrni pred očmi pravo podobo sv. Frančiška: nekateri novejši ga namreč opisujejo, kaker so ga skovali v kovačnici **modernistov**, kot človeka iz Asiza, tej apostolski Stolici malo udanega in kaker nekak vzorec ohlapnega in praznega pobožnjaštva; takega gotovo ne moreš prav imenovati ne Frančiška, ne Svetnika. — Toda k preslavnim in nesmrtnim Frančiškovim zaslugam za krščanstvo — zavoljo katerih so ga po pravici imenovali steber sv. Cerkve postavljen od Boga v najbolj nevarnem času — k tem zaslugam Frančiškovim se prišteva Tretji Red, ki je krona njegovih zaslug in ki pojasnuje bolj ko vse drugo njegove gorečnosti velikost in moč, ki jo je pokazal v hrepenenju razširjati povsod slavo Jezusa Kristusa. Če namreč resno

in natančno premislivo zla, ki so pretila sv. Cerкви v onem času, je Frančišek z neverjetno odločnostjo začel prenavljati vse po naukih krščanskih zapovedi. Ustanovil je dvojno družino (red), eno bratov, drugo sester, ki so se se slovesnimi obljubami zavezali nasledovati ponižnost Križa; ker pa ni mogel v samostane sprejeti vseh, katere je hrepenenje po načinu njegovih nauk živeti k njemu pripeljalo, je sklenil mej svetom živečim podati navodilo, kako naj živijo, da morejo doseči krščansko popolnost; in ustanovil je red tretjerednikov, ki je pravi red, ne sicer tak, kaker sta prva dva, katera vežejo redovne obljube, pač pa tak, ki ga enako krasí preprostost v življenju in duh spokornosti. Na kar ni nigrdar noben redovni ustanovitelj prišel, da bi način redovnega življenja priredil za vse ljudi skupaj, to je on prvi iznašel in z božjo pomočjo zelo srečno izpeljal. O njem veljajo prekrasne besede Tomaža iz Čelana: "Zares izvrsten umetnik, vreden vse pohvale, da se po njegovem načinu, vodilu in nauku v obojnem spolu prenavlja Kristusova Cerkev in zmaguje trojna četa hrepeneča po zveličanju". Iz spričevanja tega zelo veljavnega moža, ki je v Frančiškovem času živel, da ne navajamo družih, je lahko razumeti, kako temeljito in obsežno je Frančišek s to ustanovo množice pretresel in jih zbudil k zveličavnemu spreobrnjenju. Nikaker ne gre dvojiti, da je bil Frančišek ustanovitelj, kaker prvega in drugega, ravno tako tudi tretjega reda in brez vsake dvojbe je on sam njegov zelo moder postavodavec. V tem ga je, kaker je znano, močno podpiral kardinal Ugolin, tisti, ki je kasneje pod imenom Gregor IX. to apostolsko stolico proslavil in ki je bil Frančiškov najzaupniši prijatelj, dokler je živel, ter je na njegov grob postavil prekrasno in veličanstno svetišče. Da je pa vodilo tretjerednikov Nikolaj IV., Naš prednik, slovesno odobril in potrdil, ni nikomer neznano.

Toda pri teh stvareh se, častitljivi bratje, ne bomo dalje mudili. Nam gre tu pred vsem za to, da se pokaže značaj in pravi duh te ustanove, od katere pričakuje sv. Cerkev za krščansko ljudstvo velike koristi, kaker v Frančiškovi dobi, tako tudi v teh, čednosti in veri tako sovražnih časih. Da bi bilo življenje tretjerednikov vsem ljudem bolj pristopno, je Leon XIII. Naš prednik bl. spomina, dobro poznajoč razmere in čas, z okrožnico Misericors Dei Filius leta 1883. tretjeredne postave in vodilo "po sedanjih razmerah človeške družbe" zelo modro zljajšal; spremenil je nekatere manj važne zapovedi vodila in tiste, ki so se mu zdele, da se malo vjemajo se sedanjimi običaji; pristavil je pa "naj se ne misli, da je kaj odvzeto bistvu tega Reda, katero hočemo, da naj popolnoma nespremenjeno in celo ostane". Vsa ta sprememba je bila samo zunanja in se ni doteknila moči in bistva Reda, ki ostane tak, kakršnega je hotel imeti presveti ustanovitelj. Mislimo pa, da more duh tretjega reda, ki ves diši po evangelijski modrosti, prav mnogo zboljšati zasebne in javne navade, samo da se z nova poživi in razširi, kaker nekedaj, ko je Fran-

čišek z besedo in v delih povsod oznanjeval božje kraljestvo.

Pred vsem je namreč hotel, naj se njegovi tretjeredniki odlikujejo na poseben način v bratovski ljubezni, iz katere izvirata mir in sloga. Dobro je vedel, da je to Jezusa Kristusa posebna zapoved, ki obsega vso krščansko postavo, zato je svoje se vso skrbjo po nji vzgajil. S tem je dosegel tudi to, da je tretji red sam po sebi za človeško družbo zelo koristen.

Frančišek ni mogel svoje goreče serafinske ljubezni do Boga in do ljudi imeti zaprte v svojem srcu; prodreti je morala na dan in se razliti na vse, na katere je bilo mogoče. Ko je začel boljšati zasebno in domače življenje tovarišev in jih vzgajati v čednostih, kaker ne bi na nič drugega gledal, ko edino le na to, že takrat je vedel, da samo pri tem ne sme ostati; zato se je zboljšanja posameznih poslužil ko orodja, da bi obudil v srcih ljudi hrepenenje po krščanski modrosti in bi prav vse pridobil za Jezusa Kristusa. Kar je torej Frančišek nameraval, da bi tretjeredniki oznanjevali in pospeševali mir v onih velikih razprtijah in ljudskih nemirih njegove dobe, to smo hoteli pred kratkim tudi Mi, ko je skorej celi zemeljski krog gorel v strašni vojski; to želimo tudi sedaj, ko ta požar še ni do cela pogašen, ko se deloma še kadi iz njega, deloma še celo švigajo plameni iz njegovih ostankov. Poleg te nesreče proti državam še notranje zlo — ki je je rodilo dolgo trajno zanemarjanje in preziranje krščanskih načel — mislimo namreč mejsebojni stanovski boj, ki ga pri deljenju zemeljskih stvari tako kruto bijejo, da se je bati splošnega uničenja.

Na tem prostranem polju, na katero smo Mi, kot namestnik Kralja miru, vse misli in vso skrb obračali, želimo, da bi marljivo sodelovali sicer vsi, koliker jih je otrok krščanskega miru, najbolj pa udjé tretjega reda, ki bodo čudovito veliko pripomogli k slogi in pomirjenju duhov, če bo povsod rastle tako njihovo število kaker delavnost.

Zato je Naša želja, naj ne bo nobenega mesta, nobene vasi ali sela, ki ne bi imela dovolj velikega števila udov te vrste, in teh ne nekaj lenih in zadovoljnih se samim imenom tretjerednikov, ampak delavnih in skrbnih za svoje in družih zveličanje. In zakaj se ne bi mnoga in različna društva mladeničev, delavcev in ženskih, ki mej katoličani povsod cveto, pridružila temu tretjemu redu in ne bi napolnjena z duhom ljubezni in miru vztrajno delala za slavo Jezusa Kristusa in korist sv. Cerkve z isto gorečnostjo, s katero je bil prežet sv. Frančišek? Človeški rod nikaker ne zahteva onega miru, ki so ga človeške modrosti težavna posvetovanja skrpala, ampak onega, ki ga je prinesel Kristus govoreč: **svoj mir vam dam; ne kaker ga svet daje, vam ga dam jaz** (Jan. 14, 27). Tisti mir, ki so ga sestavile države in državni stanovi in so ga izmislili ljudje, ne more dolgo obstati, ne imeti moči pravega miru, če ne sloni na pomirjenju duhov; to je pa ničevno, ako

se ne zavedajo dolžnosti, da je treba ukrotiti strasti, iz katerih se porajajo vsi razpori vseh vrst. **Odkod so vojske in prepiri mej vami, vprašuje apostol Jakob, ali ne odtod? iz poželenja vašega, ki se bojuje v vaših udih?** (Jak 4, 1.) Prav vrediti vse, kar je v naturi človeka, tako da ne služi svojim strastem, ampak, da jim zapoveduje božji volji pokoren in udan, v čemer temelji skupni mir, vse to je v moči Kristusovi; in ta moč se razodeva čudovito močno v družini frančiškanskih tretjerednikov. Ker ima namreč ta red, kaker smo rekli, to poglobitvo nalogo, da svoje ude navaja k popolnosti krščanskega življenja, četudi so zapleteni v posvetne skrbi — sveto je namreč vsakateremu mogoče živeti, naj bo v kateremkoli stanu — zato moramo iz povedanega sklepati, da so tam, kjer jih veliko po vodilu te ustanove živi, vsem drugim, ki jih vidijo, v veliko spodbudo ne samo k točnemu izpolnjevanju dolžnosti, ampak tudi, da se trudijo za višjo popolnost, kaker jo pa veleva splošna zapoved. Zato pa gre ona hvala, ki jo je dal Kristus Gospod svojim posebno zvestim učencem z besedami: **Niso od sveta, kaker tudi jaz nisem od sveta** (Jan. 17 16.), ta hvala gre po pravici tem Frančiškovim učencem, ki živijo v duhu in v srcu po evangeljskih svetih, koliker je to mogoče mej svetom; z apostolom morejo trditi o sebi: **Nismo pa prejeli duha tega sveta, ampak duha, ki je iz Boga.** (I. Kor. 2, 12.)

Zato bodo vzdržujoči se kar največ svetnega duha delali v nasprotni smeri na to, da bodo kjerkoli bodo mogli v vsakdanje življenje vpeljali duha Jezusa Kristusa. Dve strasti pa prevladujeta dandenes v grozni človeški pokvarjenosti: neko brezmejno hrepenenje po imetju in nevgasljliva žeja po nasladah. Odtod prihaja pred vsem sedanje dobe grdi madež, da skorej neprestano napreduje v vsem, kar more življenje bolj zložno in ugodno napraviti, v tem, kar je višje, v skrbi namreč, da bi dobro in prav živeli, v tem se pa vidno pogreza v žalostno pokvarjenost starih paganov. Zakaj koliker bolj potemni pri ljudeh čut za večna dobra, ki so v nebesih pripravljena, tem bolj jih te zemeljske dobrote na se vlečejo in v svoje mreže zapletajo; kedar se pa človek v zemeljske stvari zatopi, potem se polagoma vzbuja nagnjenje zamoriti vsako čednost in začne se mu gnjusiti vse duhovno in noče poznati družega ko tisto, kar ponuja nasladnost. Zato splošno opažamo, da se na eni strani ne stavi nobene meje ne pridobivanju, ne pomnoževanju bogastva, na drugi strani pa manjka nekedanje potrpežljivosti v nadlogah, ki navadno spremljajo ubožstvo in pomanjkanje; mej tem ko vlada mej proletarci in kapitalisti tista ostra napetost, ki smo jo omenili, hujša zavist nepremožnih, še bolj preobilno vnanje razkošje mnogih, združeno z naravnost človeka nevredno razbrzdanostjo. V tem oziru nikaker ne moremo dovolj obžalovati slepote tolikih ženskih vsake starosti in stanu, ki omamljene po želji drugim dopasti ne sprevidijo, da riso samo zoprne v svoji nes pametni noši vsem dobrim, ampak da tudi žalijo Boga. Ni jim dovolj nastopati v

javnosti v taki obleki — kakeršne bi se bila nekeda, večina od njih sramovala, ker se le preveč protivi krščanski dostojnosti — tudi se ne sramujejo take v luče božje stopiti in se vdeležiti presvete daritve tet pristopiti k obhajilni mizi, kjer prejmejo božjega začetnika presvete čistosti, tudi tu sem jih ni sram nositi počutnost dražeče grde zanjke. Nočemo pa omenjati onih nedavno od divjakov mej olikane ljudi prenešenih plesov, ki drug družega prekašajo v grdobiji; nič ni bolj pripravnega, da se odstrani vsak čut sramežljivosti, kaker ravno ti.

Če udje tretjega reda to dobro premislijo, bodo razumeli, kaj zahteva čas od njih, Frančiškovih učencev. Potrebno je namreč, da se ozro na življenje svojega Očeta, prevdario naj, kako natančna in jasno izražena podoba Jezusa Kristusa je bil, posebno v tem, da se je izogibal zložnostim tega sveta in je sprejemal vsakeršno trpljenje; prisvojil si je tudi ime ubožca in so bila njegovemu telesu vtisnjena znamenja Križanega. — Tretjeredniki naj pokažejo, da se niso oddaljili od sv. Frančiška, in sicer s tem, da se oklepajo ubožstva vsaj v duhu, da se zatajujejo in da vsak nosi svoj križ. Kar pa tiče pred vsem tretjerednice, naj se skazujejo v noši, opravi in vseh okoliščinah življenja dekletom in ženam vzor svete čistosti in naj ne mislijo, da bi mogle za Cerkev in narod kaj bolj zaslužljivega storiti, kaker s tem, da delajo za zboljšanje pokvarjenih običajev. — Če so udje tega Reda ubogim v pomoč v njihovih raznovrstnih potrebah ustanovili razne naprave dobrodelnosti, gotovo ne bodo nikaker opustili skazovati dela naprave dobrodelnosti, gotovo ne bodo nikaker opustili skazovati dela ljubezni bratom, ki potrebujejo ne zemeljskih stvari, ampak veliko višjih. In tu Nam je prišel na misel izrek apostola Petra, ki je spodbujal kristijane, naj bodo se svetim življenjem paganom v zgled zato, **da vas opazujejo v dobrih delih in slave Boga na dan obiskanja** (I. Pet. 2, 12). Enako naj frančiškanski tretjeredniki na daleč razširjajo prijeten duh Kristusov tako z odločno, živo vero, kaker se življenem brez graje in tudi navdušeno radostjo; brate pa, ki so zašli s pota, naj se svojim lepim življenjem spodbujajo in vabijo k spreobrnjenju; to zahteva od njih, to pričakuje Cerkev.

Mi pa upamo, da se bo v bližnjih slavnostih ta Tretji Red dobro okrepil; in ne dvojimo, da bote vi, častiljivi bratje in drugi dušni pastirji zelo skrbeli, da bodo skupščine tretjerednikov, če so kje opešale, zopet k novi moči vstale, druge se bodo pa, kjer je mogoče, obudile, vse pa naj cveto nič manj po izpolnjevanju vodila, kaker po številu udov. Za to namreč slednjič gre, da se s posnemanjem sv. Frančiška koliker mogoče mnogim pripravi pot in vrnitev h Kristusu; ta vrnitev nam daje največ upanja na skupno rešitev. Kar namreč pravi sv. Pavel: **posnemajte mene, kaker tudi jaz Kristusa** (I. Kor. 11, 1.), isto sme po pravici o sebi trditi Frančišek, ki je posnemovaje Jezusa Kristusa mej vsemi postal njegova najnatančnija slika in podoba.

Da bo pa ta slavnost več sadu rodila, zato podelimo

na srčno prošnjo generalnih ministrov treh družin frančiškanskega prvega reda iz zakladov sv. Cerkve sledenče milosti:

I. V vseh cerkvah, kjer so skupščine tretjega reda kanonično ustanovljene, morejo tretjeredniki v njih od dne 16. aprila dalje skozi celo leto, ko obhajajo v njih tridnevno pobožnost v proslavo sedemstoletnice, zadobiti vsaki dan tridnevni popolni odpustek, drugi verni pa enkrat pod navadnimi pogoji; kateri bodo pa tam pre-zvišeni Zakrament obžalujoč svoje grehe obiskali, tisti dobijo za vsaki obisk odpustek sedem let.

II. Vsi altarji v teh cerkvah so tiste dni privilegirani; vsak mašnik sme v tej tridnevni opravi sv. mašo o sv. Frančišku ko zaobljubljeno v važni zadevi

in iz javnega vzroka po predpisih rimskega misala naj-novejše vatikanske izdaje.

III. Vsi mašniki prideljeni istim cerkvam morejo v ravno tistih dneh blagoslavljeni različne vence, svetinjice in podobne stvari na apostolske odpustke, ravno tako različne vence na križarske odpustke in na odpustke sv. Brigite.

Želeči vam nebeških darov in v znak Naše dobrohotnosti, podelimo vam, častitljivi bratje in vsem udom Tretjega Reda s posebno ljubeznijo apostolski blagoslov.

Dano v Rimu pri Sv. Petru na razglasenje Gospodovo 1921 v sedmem letu Našega papeštva.

Benedikt papež XV.

Sv. Ludvik

Sv. Frančišek

Sv. Elizabeta

LILIJA IZ RAJA.

K.

DAROVANJE.

Ko so presrečni pastirji odšli iz hlevčeka, ostala sta Marija in Jožef zopet sama pri Detetu še dolgo zatopljena v gorečo, tiho in presrečno molitev. Še dolgo sta klečala ob jaslicah in molila nebeško Detice, o katerem sta vedela, kedo da je. Da, tako srečnih src še ni videla zemlja od prvega greha, kakor sti bili ti dve srci v teh urah. Zlasti prečisto srce presrečne matere Marije je koprnelo nebeške radosti in veselja.

Od časa do časa sta nekoliko vstala in se pogovarjala in si začudeno pripovedovala o vsem, kar sta slišala od pastirjev. Posebno mati je silno pazljivo poslušala vse to pripovedovanje in je globoko v srcu ohranila. Vedela je, da je to Detice odrešenik sveta, da bo kralj in vladar src, zato se je toliko vzradovala, ko je videla, da je takoj ob njegovem rojstvu že prišlo nekaj src, da so se mu poklonila in mu obljubila zavestobo.

V tem se je zdanilo.

Prva misel in želja, katero je imela mati Marija, je bila, kako bi čim prej prišla v tempelj pred Gospoda. Tja jo je gnalo Boga ljubeče srce. Tja mora, da stopi pred Gospoda in mu daruje svoje Dete in sebe. Pred seboj vidi velikansko nalogo, katero spolnit je prišlo to Detice. Vidi naprej žrtve, katere je imelo prinesiti. Zato mora prej ko prej pred Gospoda, da mu daruje

nebeško Dete in se daruje tudi sama kot mati njegova, pripravljena za vsako, tudi največjo žrtev v namene božje. Obenem pa je hotela čim prej spolniti tudi zapoved Mojzsovo, ki ji je nalagala, da pride pred Gospoda, prinese zapovedan dar in da duhovnik moli nad njo in jo očisti, dasi nje ta postava ni vezala.

Zato sta hitro uredila v mestu vse potrebno in precej zgodaj dopoldne ju že vidimo, kako hitita proti templju.

Zakasnele množice so ju srečavale, ki so hitele v mesto, da tudi one store, kar jim je tuji cesar zapovedal. Marsikako oko je zrlo trpko pred se v jezi in nejevolji, da mora v tej zimi potovati tako daleč, samo da spolni voljo tujemu vladarju in njegovemu napuhu. In v teh srcih se je posebno vzbujala goreča želja po Odrešeniku. "O, da bi že skoraj prišel obljubljeni nam rešitelj, da bi nas rešil iz te sužnosti!" si je želelo marsikatero teh src.

O, ko bi ti ljudje vedeli, kedo je to Detice, katero so srečavali! Kako bi poklekli v prah pred njim, kolika radost bi napolnila njih srca in koliko veseleje bi šli dalje po težki poti čes: "Saj ne bo dolgo! — Rešenik je tukaj!"

Ko sta prišla Marija in Jožef v tempelj, bila je tam množica ljudi, ki se je gnetla po stopnjicah. Nekateri so šli iz templja, drugi v tempelj. Tudi ona sta mirno stopila v

to gnječo in šla počasi po stopnjicah v tempelj. Da bi ju kedo spoznal, še mislila nista. Kedo naj ju spozna v tej množici tujcev? Stopila sta v tempelj in naznanila duhovniku, po kaj sta prišla. — Ravno se je pa duhovnik pripravljal, da bi sprejel mater in Dete in opravil obred očiščevanja, ko se dvigne neki sivi starček, ki je sedel tam v kotu in molil prisrčno ter izlival svoja srčna čutila v goreči molitvi svojemu Bogu.

Star je že bil in zelo slab. Le s težavo je hodil. Toda kaj ga je sedaj tako hitro dvignilo? Kakor bi ga neka nevidna moč potegnila kvišku, tako se je zdelo. In glej ga, kako hiti naravnost proti Mariji! Kje je dobil še te urne ude? Kaj hoče?

Ko pride pred Marijo se pokloni do tal. Duhovnik in vsi ostrme? Kaj hoče ta starček tukaj? Duhovnik ga je dobro poznal. Saj je bil ta mož pravičen in bogaboječ, da je slovel daleč na okoli radi svoje svetosti in radi svoje pobožnosti. Kaj se klanja temu Detetu? Kaj se mu je zmešalo v starih dneh?

Ko se je poklonil Detetu in ga pogledal ves srečen, razprostrl je svoje roke proti nebu in na ves glas začel moliti:

"Gospod, spusti zdaj svojega služabnika v miru po svoji besedi. Moje oči so namreč videle tvoje odrešenje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov. Luč v razsvet-

lenje nevernikov in v slavo svojega izraelskega ljudstva".

Vse je strmelo in vedno večja množica se je zbirala okrog starega moža in okrog matere Marije.

Posebno sta se pa čudila vsem tem besedam Marija in Jožef. Misli sta, da nihče na svetu še ne ve o veliki skrivnosti, ki se je dogodila po noči, da nihče ne ve, kdo je to Dete. Tu pa naenkrat ta pozdrav! Kedo je starčeku to povedal?

Ko je starček Simeon izgovoril te besede je blagoslovil Marijo in Jožefa in rekel Mariji njegovi materi: **Glej, ta je postavljen v padec in v vstajenje mnogim v Izraelu in v znamenje, kateremu se bo ugovarjalo in tvojo lastno dušo bo predril meč, da se razodenejo misli iz mnogih src".**

Marija je prebledela pri teh besedah! Toraj tudi to ve!

Ravno kar je še vriskala njena duša prevelike sreče in blaženosti nad vsem, kar se je godilo, kar je videla in slišala. Vedela je sicer, da je prišel njen sin trpet in umret za zveličanje človeštva. Toda v preveliki sreči ni toliko mislila na to žrtev, na to trpljenje in smrt. Solnce sreče je bilo presvetlo in je zakrilo strah pred bolečino in trpljenjem.

Toda besede tega starčka so pa kakor črn oblak pokrile to solnce čiste sreče in nastala je tema v njeni duši. Srce ji je vstrepetalo. Naenkrat, v trenutku ji je stopilo pred oči vse, kar jo čaka, pred vsem kar čaka njenega ljubljenega sina. Kakor strašen črn oblak je visela cela prihodnost pred njenimi dušnimi očmi. Prebledela je, ustrašila se je! Kako nas zadene, ako naenkrat vi-

dimo pred seboj kako veliko težavo. Kako nam zastane po žilah kri. Kako nam zatrepeta srce, da nam sapa poide in se začnemo tresti po vsem telesu.

Zdravnik pri naši postelji nam je morda napovedal, da je edina naša rešitev težka operacija! Kako se vsak bolnik prestraši te strašne novice! V tem trenutku občuti naprej vse bolečine te operacije. Strese se na vsem životu.

Tako se je zgodilo Mariji. Vse bolečine celega prihodnega življenja je občutilo njeno srce v tem trenutku.

Solza se je vtrnila v njenem očesu in sredi množice, ki jo je blagovovala, pred častitljivim starčkom, ki jo je blagoslavljal je njena duša trepetala, se je krčilo njeno srce in solze so se ji vlile po licu.

V tem se je že precejšna množica ljudi zbrala okrog njih. Vse je začudeno gledalo in poslušalo, kar se je govorilo o tem Detetu in — strmelo.

Toda kaj je to?

Novo začudenje!

Stara vdova Ana je z glasnim krikom prihitela iz svetišča, kjer so bile svete device in hitela naravnost k množici okrog Marije in Jožefa.

Prerokinja Ana je bila Fanuelova hči iz Asarjevega rodu. Ta je bila zelo priletna in je po svojem deviškem stanu živela sedem let s svojim možem. Potem je s postom in z molitvami služila Bogu noč in dan do pozne starosti. Nikoli ni šla iz templja. Ta je tedaj prihitela iz svetišča, kjer so bile device in je hitela z glasnim krikom naravnost k Mariji.

Prerila se je med množico do Ma-

rije in molila Detice ter blagoslavljala Marijo in Jožefa. Potem se je pa takoj obrnila k okrog stoječim in jim začela pripovedovati vzrok svoje velike radosti in sreče in o Detetu, kedo je.

Vsi so poslušali in strmeli. Nekateri so verjeli. Drugi so zmajevali z glavami in odšli.

Ko se je izvršil obred, je počakala Marijo in jo prisrčno pozdravila. Poznala jo je, ko je bila Marija kot sveta devica v templju.

"Pognala je mlada korenina iz hiše Jesejeve", kakor sem ti naprej povedala, ko si zapuščala svetišče. Marija se še spominjaš?" jo je nagovorila.

Marija se je seveda takoj spomnila, kako ji je Ana prinesla kot poročni dar pas, v katerem so bile ušite in uvezene te besede.

"Tvoje sveto življenje, Ana, ti je razodelo velike reči", ji je rekla ponižno Marija.

Ani so solze veselja zalile oči. — Objela je Marijo, ko je opazila globoko žalost na njenem obrazu.

"Gotovo je veliko veselje napolnilo tvoje srce, Marija! In kako bi ne! Kako si v resnici srečna, da, presrečna! Velike reči ti je storil tvoj Gospod! Toda bodi junaška! Res bo radi tega Deteta presunil meč bolečin tvojo dušo. Vendar bodi velika Mati velikega sina!"

"Ana, pustimo bolečino! Naj pride, kar hoče! Kar je Gospodu všeč, zakaj bi mi z veseljem ne sprejeli? Kaj je slajšega, kakor spolniti njegovo voljo? Gospod je, ki nam pošlje težave. Gospod je, ki nas tudi krepi, da jih lahko prenašamo".

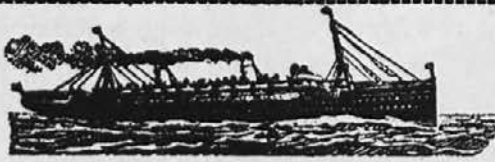
Ko sta še nekoliko pomolila, zapustila sta Marija in Jožef tempelj in šla ven.

Z MOJH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Bil sem priča zelo mučnega prizora te vrste. Neka mati z dvema otrokoma je imela že vse drugo v redu, samo glave ne. Zdravniška komisija je dognala, da ima uši. Vse prošnje, da bi jo pustili naprej, so bile zastonj. Okrog devete ure dopoldan sem prvič videl, ko so jo pristaniške oblasti vso objokano pripeljale ven. Ne vem kolikokrat se je še pomešala mej gručo in se znova hotela vtihotapiti na ladjo. Vsakokrat so jo staknili in zopet privlekli iz pristaniških prostorov. Njen in njenih otrok jok je bil tem obupnejši, čem bolj se je bližal čas odhoda.— Nekdo njene narodnosti, kaj je bila ne vem, se je zavzel za njo, jo vodil od enega oblastnika do drugega, zastonj, vedno so jo mej tujenjem vseh treh na novo privlekli ven. Ko je videla, da ne bo šlo, je v obupu, ker ni imela več sredstev, da bi sebe in otroke preživela v haverski draginji, vpričo množice zagrabila manjšega otroka in ga začela daviti. Otrok je kričal, mi ki smo od zadaj stali smo postali kar trdi, kaj bo. Bližnji so ji seveda hitro iztrgali otroka in jo prijeli. Tulila je kakor bi znorela. Otrok, ko je videl, da mater drže, se je iztrgal iz rok rešiteljev, se zopet mame oklenil in tulil z njo. To je bilo občinstvu že preveč. Glasno je začelo godrnjati nad oblastmi, češ, če je ne pustite naprej, peljite jo nazaj v mesto, tam jo ocedite in preskrbite do prihodnje ladje, če pa nimate toliko srca, bomo mi zbrali skupaj potrebna sredstva, da ji ne bo treba radi pomanjkanja otrok daviti. To je pomagalo. Prišel je avto v katerem so zmetali njeno robo, naložili njo in otroka, ter odpeljali v mesto. Kaj se je pozneje zgodilo, mi

ni znano.

To zadrego potnikov prav pridno izrabljajo razni temni elementi. Z bistrim očesom hitro izpazijo, kdo ima kake nepravilike. Takoj so pri njem. Z navidezno izvedeniškim obrazom bero njegove listine in mu hite pripovedovati, kaj manjka in da so oni pripravljeni vse to urediti za toliko in toliko. Priprost človek, ki ne pozna sveta in samo na to gleda, da bi čem preje naprej prišel, jim pogosto nasede. V najboljšem slučaju ga prevelika zaupljivost stane nekaj frankov ali kar je že. Ko sem jaz civilno oblečen stal pred luko in ogledoval do nervoznosti živahno pristaniško vrvenje, stopi k meni neki mladič in me nemško vpraša, kam sem namenjen. Povem mu in tudi to mu povem, da še nimam prostora. Takoj se mi ponudi, da mi ga hoče priskrbeti, ako mu dam petdeset frankov. Seveda mu jih nisem dal, ker sem vedel, da bi ne bilo ne frankov ne prostora. Ponočno mi je še stavil svojo ponudbo, vedno ugodnejšo, tako, da je nazadnje prišel že na pet frankov. Šele ko sem se začel iz njega norčevati, če je jud, ker tako popušča, sem se ga znebil. Grede v mesto sem ga srečal, ko je neke druge žrtve peljal v pristanišče. Za koliko se je z njimi pogodil in jih opeharil mi ni znano.

Okrog druge ure popoldne je počasi privozil v luko izseljeniški vlak iz Pariza, s potniki prvega in drugega razreda. Kakor roj čebel iz panja, so se vsuli ven in hiteli v drug panj — v La Savoie. Ko je bilo okrog četrte ure vkrcanje končano, sem jaz poskusil svojo srečo, a sem hitro spoznal, da mi ne bo mila. Vse uradništvo je bilo do

skrajnosti nervozno, še odgovarjati se nobenemu ni ljubilo. Na vprašanje, če ni morda kak prostor drugega razreda ostal nezaseden, sem dobil odgovor, da ne, a v takem tonu, da sem lahko spoznal: ti se me hočeš le odkrižati. Bodi! In sem šel. Pri vsej neprijetnosti položaja sem imel saj eno sladko zavest, to, da sem sam. Kaj bi bil počel, če bi bil imel še koga drugega na skrbi, kakor dva mojih tovarišev, ki sta se malo pred menoj s celo rajdo otrok tu bivajočih starišev, katerih del je bil radi golazni zavrnen, vračala z evropskega obiska. Jaz "ledig pa fraj" sem jo brez posebne vznemirljenosti mahnil nazaj v mesto. Nisem bil sam. Cela vrsta velikih avtomobilov se zavrnenimi potniki tretjega razreda in njih prtljago, je drčala nazaj v izseljeniška taborišča, mej robantenjem, kletvijo in nemo potrptostjo izseljenikov.

Mej potjo postane jugoslovanski agenturni zastopnik pozoren na mojo slovensko kokardo in me vpraša kdo in kam. Ko mu vse povem, mi pravi, naj pridem v ponedeljek k njemu, da mi hoče priskrbeti prostor na "Leopoldini", ki ima odpluti prve dni istega tedna. Tako sem imel novo upanje. A dolge so bile te ure od sobote večera do ponedeljka dopoldne. V nedeljo zjutraj sem šel v bližnjo župnijsko cerkev, kakor že prejšni dan, maševat in ostal tam še pri glavni maši. Tu sem imel prvič priliko gledati posledice ločitve cerkve od države. Ene tri kolekte so bile mej to mašo. Najprej župnijska, potem pa še dve drugi, ne vem več za kak dober namen že. Neko neprijetno čustvo me je spreletelo, ko sem videl, da hodi kaplan sam s krožnikom po cerkvi po-

birat. Seve starokrajske navade in običaji so me še popolnoma obvladali. Moja takratna sodba je bila, da so boljši. V enem oziru je to tudi res. A senčnih strani, ki so z njimi združeni takrat nisem še tako opazil, kakor danes. Od države vzdrževana cerkev in duhovščina ima vedno nekaj cezaro-papističnega na sebi. Dejansko je vedno bolj ali manj dekla države oz. hlapci, ki jih plačuje. To je ena senčnih strani njene, četudi le materialne odvisnosti od države. Druga je pa ta, da ljudstvo tem manj da na cerkev, čem manj je ona stane.

Ljudi se je bilo h tej glavni maši precej nabralo. Ob delavnikih jih je le malo, večinoma takih, ki hodijo k vsakdanjemu sv. obhajilu. Njih obnašanje je kazalo, da jim vsakdanje obhajilo le ni vsakdanje. Moram reči, da so se vsi tako neprisihljeno pobožno vedli, da jih je bilo res spodbudno gledati. Popoldan sem šel obiskat nekega svojega redovnega sobrata, ki tamkaj sam izdaja svoj list "La bonne parole — Dobra beseda". Tam mi pove neka žena, katere sin je uslužben na ladji "Leopoldina", da bo pred četrtkom težko odplula iz Havra, ker je bolj trgovska ladja, katere obtovorjenje se navadno za par dni zavleče. Slaba pošta za me. Radoveden sem čakal ponedeljka, kaj mi bodo na agenturi povedali. Ko pridem ob devetih tja, je bilo že vse zabasano. Vsak je hotel biti prvi na vrsti. Vsi mogoči jeziki so se slišali, a večina samo godrnjanje in kletev, ker so jih ven podili, češ, da so vsi prostori že oddani. En Poljak, ki je stal poleg mene, oženjen, je dejal, da že pet tednov čaka na prevoz in da mu že skrajno trda prede za denar. Še enkrat bom poskusil, pravi, če zastonj, se odpeljem nazaj domov. Ne vem ali je šel naprej ali nazaj. Mejtem že slišim enega agenturnih uradnikov praviti, da odpluje "Leopoldina" šele v četrtek. Zopet ena grenka za me, a še grenkejša me je čakala. Ko pri-

dem na vrsto, mi moj sobotni znaec z obžalovanjem pove, da so vsi prostori drugega razreda oddani. K večjemu bi se bil dal dobiti še tretji razred s kabino, za katerega se pa že radi karantene nisem mogel odločiti.

Kaj naj storim? V Havru do sobote čakati parnika "La France", mi iz več ozirov ni kazalo. Prvič že iz gmotnih ne. V hotelu je bila samo postelja deset frankov za eno noč. Kaj pa potem hrana. Skromno se v haverskih hotelih pri najboljši volji niti živeti ne more. Za kosilo in večerjo je bilo gotovo število jedi pripravljenih in vsak, ki se je javil za kosilo ali večerjo, je moral vse plačati, če se je le ené dotaknil. Tako pa meni ni kazalo živeti, če nisem hotel mesto v Ameriko nazaj v Jugoslavijo "per šub". Drugič pa, kdo mi garantira prostor na "La France"? Prav tako lahko skozi padem, kakor za "La Savoie" in "Leopoldino". Najbolje storim, če jo mahnem nazaj v Pariz in tam pri Lazaristih počakam, da se dobi prostor za me. Mišljeno storjeno. Isti dan, ponedeljek ob pol dveh, sem se z nekim "gemištarjem" odpeljal nazaj proti Parizu.

Ker je pot mej Havrom in Parizom dokaj enolična, me njeni prizori niso veliko motili v prekuhavanju mojih haverskih doživljajev. — Brez ozira na mojo smolo, jaz od Havra, kot svetovnega pristanišča, nimam najboljšega mnenja, oziroma o Francozih ne, v kolikor so zanj kot tako odgovorni. Oni so znani kot kavalirski narod. V gotovem oziru jim tega nihče ne odreka. A Havre, kot njih izseljeniška luka, kaže prav malo kavalirstva. Tako mejnarodno izhodišče v druge dele sveta, kakor je, bi moralo imeti malo več mejnarodnega značaja. V resnici je pa Havre tako šovinistično francozko mesto, kakor vsa druga. Trgovine, hoteli, pristaniški aparat, vse izključno francozko. Z nobenim drugim jezikom si ne moreš pomagati kot s francoščino. Kjer je kak

človek, ki zna poleg francoščine še angleško, je že zunaj pisano "english spoken, se govori angleški". O kakem drugem jeziku ni govora. — Saj ne mislim, da bi moral kdo tudi slovensko ali kak podoben jezik znati. Za to bi morala pa Francija, ki je tako ponosna na svoje kavalirstvo, že skrbeti, da bi človek v njenem svetovnem pristanišču lahko z vsakim svetovnim jezikom brez večjih sitnosti skozi prišel. Poznati tujcev denar in ga pridno kasirati, ob enem mu pa z nekakimi preziranjem hrbet obračati, če v kakem drugem svetovnem jeziku prosi pojasnila, to pač ni kavalirsko.

Kot pokoro za mojo obsodbo Havra, oziroma Francozov radi Havra, sem dobil nekako sredi pota za družbo enega francozkega pijančka. — Prav tiste vrste vinskih, oziroma žganjarskih bratcev je moral biti, kakor jih je bilo v predvojnem času ob nedeljah na vsaki kranjski cesti videti. En čas se je vsaj po jeziku še ločil od njih, potem je pa začel v nekem splošno pijanskem esperanto nekaj brundati. Vsakih pet minut je vzel v roke eno najmanj poldrug litersko čutaro in pridno nagibal, ter ravno tako pridno silil svojega, okrog osemnajstletnega sina, naj pije. — Ko bi se mu bil ta vedno udal, bi bila oba čokasta, pa se je nekaterekrat le ubranil, četudi komaj. Še meni je vedno tisto čutaro molil pod nos, dasi sem bil kot duhovnik opraviljen. En čas sem se mu smejal, ker mi pa le ni dal miru, sem osorno zavrnil njegovo ponudbo. — Potem me je pa, ker je vedel, da sem tujec, pri vsaki postaji ven gonil. Jaz sem si mislil, morebiti boš ti kot domačin prej svojo postajo zgrešil, kot jaz, tujec svojo in ga pustil go bezdati, kar je hotel sicer ga je bilo pa vse sito, še bolj, kakor ga je bil on.

Šele ob devetih zvečer smo dospeli nazaj v Pariz. Z avto sem se ob pol desetih pripeljal zopet k očetom Lazaristom, kjer me je čakala še nezasedena sobica četrtkove noči.

OČE.

H. B.

Najbolj so otroci, zlasti fantki, potrebni možke očetove roke v mladeniški dobi vrenja in kipenja, ki se začne tako nekako z dvanajstim letom. To je brez dvoma ena najodločilnejših dob človeškega življenja. Ko mleko zavre je treba zelo paziti, da čez ne uide. Tudi človek potrebuje v tem času vrenja in kipenja posebne pozornosti. Če se mu je ne posveča, se kaj lahko zgodi, da bo možka energija, ki v tej dobi išče ne samo v spolnem ampak splošnem oziru izhoda, naredila napačno strugo, ki jo bo težko, če sploh mogoče spremeniti. Ta doba je podobna dobi cvetenja v naravi. Če je takrat, bi cvetenja ali trta cvete, ugodno vreme, da lepo odcvete, je upanje, da bo dobra letina. Ako pa kaj nagaja, ali dež ali mraz ali kaj družega, ni veliko pričakovati. Nekaj sličnega je pri človeku, ko se iz otroka razcveta v mladeniča. Če se ta razcvit v ugodnih okoliščinah, normalno izvrši, je upanje, da bo iz dobrega mladeniča postal prav tako vzoren mož, kakor je iz otroka postal idealen mladenič.

Da se pa ta proces naravno in normalno izvrši, mora pred vsem oče skrbeti, ker ta doba je prav za prav rojstvo moža, zato pred vsem zadeva moža-očeta. Na zunaj se javlja ta doba vrenja in kipenja v

tem, da postaja dotedanji otrok nekako bolj možki, resen, samozavesten, trmoglav, ki zna mater že grdo pogledati, če mu kaj neljubega ukaže ali kaj reče. Mešana družba s punčkami in njih igrami se mu več ne dopade. On išče sebi primerne deške družbe, da gredo igrati vojake, razbojnike, indijance. Kake junaške, romantične zgodbe, bi cel dan bral ali poslušal. Temu primerne so njegovi vzori za prihodnost. Ta pravi da bo postal vojak, ki se bo kot poveljnik proslavil. Oni hoče biti policman, ki bo bandite lovil. Ako se dobita taka dva skupaj, ki drug družega z živo domišljijo v nemata za kak tak vzor, jih zna lepega dne zmanjkati od doma. Čez nekaj dni bomo brali po časopisih, da ju je policija tam in tam prijela. Povedala sta, da sta se namenila v vojsko v Afriko, na Kitajsko ali Bog ve kam. To so pojavi možke narave in možkih lastnosti, ki silijo na dan, kakor teličku rogovi.

S samo brutalno, surovo silo zatirati in tlačiti te pojave, bi se reklo naravi silo delati, ali v podobi povedano, teličku rogove s kladivom nazaj tolči. Vsak vidi, da je to nespametno početje. Vso to prekipevajočo energijo, moč, je treba izrabiti. Odkazati ji je treba meje, v katerih se človeku oziroma človeš-

tvu v prid razvije in udejestvuje. Pri živali gre to z dresiranjem. Vola in konja se uči voziti, policijskega psa lumpe lovit. Nekateri hočejo tudi človeka samo dresirati. To so tisti vzgojitelji, ki znajo samo eno pesem — pesem šibe. Taka dresura je še pri živali pogrešena. Kak surov hlapec ima za konja samo bič, gospodar ne. On še pri njem začne najprej s hi pram, če to ne pomaga nategne vajeti, ako še to ne, zamahne z bičem po zraku, nazadnje šele udari, najprej nalahno potem krepkeje. Pri človeku, ki se mu da, če ni preveč zakrknjen, vendar več dopovedati kot živali, mora imeti šiba in druga bolj nasilna sredstva še manj besede. No pa o tem bomo še posebej govorili. Tu sem hotel le povdariti, da je treba pri človeku možki sili in moči, ki se začne na pragu mladeniške dobe javljati, ne samo z voljo vzgojitelja, ampak tudi z voljo gojenca samega dati tako smer, da se bo zanj in za druge blagodejno udejestvovala.

Vsaka energija, moč, je na sebi nekaj dobrega, dokler se udejestvuje v pravih mejah. Šele ko te prekorači, postane usodna. Ali ni ogenj velikanska dobrot za človeka, dokler ga ima v oblasti? A gorje, če se izmuzne iz njegove kroteče roke. Strašno je njegovo maščevanje. V

nekaj trenutkih mu sredi najhujše zime vpepeli dom, da nima kje greti premrlih udov. Ali ni velika dobrota plin? Ob njegovi žarni luči si daljšamo dan in delovne ure. Ob njegovi toploti si pripravljamo hrano. A Bog varuj mu pustiti zvečer le majhen izhod. Ponoči nas umori. Kake udobnosti nam nudi elektrika. Za par centov se peljemo milje daleč. Na stotine milj razdalje se lahko pogovarjamo in toliko družega. Toda kak strah nas spreletava, ko začne ta čudovita moč v nasičenem ozračju svoj divji ples, ko strele švigajo iz oblaka v oblak, iz oblakov v hiše, drevesa, ljudi. — Isto velja o vseh drugih neštetih silah. Vklenjene od človeškega uma in človeške volje, so mu mogočne pomočnice v njegovem boju za obstanek. Osamosvojene obrnejo orožje proti njemu in potem gorje mu, dokler jim zopet ni kos.

S človeškimi silami, ki se imenujejo nagoni, je prav ista. Nagoni sami na sebi so neka gonilna sila in kot takj nekaj dobrega. Človek brez nagonov je motor brez bencina, gazolina ali kakor se že dotične sile imenujejo. Nagonom je treba le vajeti razuma in volje, pa gre v elegantnih stopih naprej, od živali do človeka od človeka do svetnika. Če sta pa razum in volja dala vajeti iz rok, potem gre pa seveda kakor splaseni konji čez drn in strn, dokler se vse ne razbije. Vajeti nagonov morata pa imeti razum in volja dotičnega v rokah, za katerega nagone gre. Prvič jih razum in volja družega nikakor nista v stanu tako krotiti, kakor jih je treba. Za vsakim človekom vendar ne more policman stati, kakor tudi oče in mati ne vedno pri otroku. Pa če bi bilo tudi to mogoče, bi nagonov vendar le ne mogli držati v pravih mejah. Nagon prekorači svoje postavne meje že predno se javi na zunaj, kjer šele mu zunanja sila zastavi pot, ako je močnejša, kar pa tudi ni vedno. — Drugič so pa človeški nagoni sile posebne vrste. Ni zadosti, da jih

ta ali ona zunanja sila ukroti in trdo na vajetih drži. Ti nagoni so divjaki, ki jih je treba cepiti s plemenitimi cepiči čednosti. To je pa osebna zadeva dotičnega samega. Opomini, svarila, kazni in druge zunanje sile že tudi malo pomagajo, a vsiliti se čednost tudi s kanoni ne da, kdor noče noče. Da bo pa hotel ga je treba vzgojiti. Tako pridemo vedno do istega zaključka človeka je treba vzgojiti, ne zdresirati.

To velja za otroke obeh spolov, ki približno v istih letih stopajo čez mejo iz otroške v mladeniško, oziroma dekliško dobo. Vendar imam tu, ko govorim o očetu kot vzgojitelju, pred vsem dečke pred očmi, ker ti se počenši s to prehodno dobo vedno bolj izmikajo vzgojni roki matere, vsaj kar tiče potrebnih možkih lastnosti. Podobni so račicam, ki jih je koklja valila. Oprostite, da se poslužim te prispodobne. Je drugače res primerna. Koklja je vsa iz sebe, ko ji mlade račice, sledeč svojemu nagonu, uidejo v vodo, pa ne more za njimi. Leta in leta ob vodi sem in je, povsod in vedno znova skuša priti do njih, pa ne gre in ne gre, seve, ker ona ni za vodo ustvarjena. Take račice so dečki, ko stopajo čez prelaz mej otroško in mladeniško dobo. Če je bila dotičanja vzgoja slaba, če mati ni src svojih otrok navezala na se, da bi se pustili od nežne hvaležnosti in ljubeznj do nje voditi, jim ni več kos, jim ne more več blizu, hodijo že svoja pta, žalibog da slaba, pta nebrzdanih nagonov, ne pameti, ako jim močnejša očetova roka ne zastavi koraka. To je mej vojsko v starem krau skušnija prav za prijete potrdila. Očetje so bili v vojni, matere z otroci pa same doma. Saj bi jih bile reve pri vsem obilnem poslu rade dobre ohranile, pa ni šlo in ni šlo. Z žalostnim srcem so tožile čez nje, da so podivjani, da jih ni mogoče ugnati, ne z lepo ne z grdo. Kako upravičene so bile njih pritožbe, smo se lahko na lastne oči in ušesa prepričali. Trinajst, štirinajstletni frkolini so si

mislili: Velikih ni doma, zdaj smo mi poklicani fantovščino in vasovanje naprej peljati. In so ju, z vsem njunim spremstvom. Več alj manj se tudi dekletom pozna, da so rastle, ko ni bilo strašila-očeta doma. Glejte, to je eden glavnih vzrokov, zakaj zdaj tako podivjana mladina prihaja sem v Ameriko.

Zato, dragi oče, glej, da boš v tej dobi vrenja in kipenja ti nastopil s svojo vzgojno vlogo, zlasti pri fantih. Na prelazu iz otroške v mladeniško dobo jim podaj svojo močno očetovsko roko in jih modro vodi mej klečmi in prepadi norih let v resno možko dobo, ko bodo lahko brez tebe nadaljevali svojo pot, če bodo le hoteli. Očetovsko roko, pravim, jim podaj, ne pandursko, ker niso zločinci, ampak samo lahkomišljeni in neizkušeni, drugače pa morebiti zatega srca. Ne mislim, da bi jih v kurnik zaprl in ne pustil nikake prostosti. Ne, naj se vesele mladosti, da bodo imeli kaj od nje. Ne bilo bi prav, če bi jim hotel ti kar na celem vbiti svoj resni, možki značaj. Noben sadjerejec ne bo šel takoj, ko se je popje razpihnilo v cvetje, jablan ali hrušek tresti, ker ve, da ima vse svoj čas. Tako tudi ti ne smeš od svojih fantov v cvetu mladosti pričakovati sadov možke dobe. Ti le cvetje pridno varuj, da ga slana ne zamori, potem bo že tudi kaj sadu. Preveč od koga zahtevati je prav tako pogrešeno kot premalo. Prepolicijsko varstvo doraščajočih otrok se navadno enako maščuje, kot njih popolna samoodločba. V sredi v zlati skledi. Mlad vol ali konj tudi vprežen rad malo poskoči, na to mora biti voznik vedno pripravljen in ne sme tega prehudo vzeti, da le kaj hujšega ni. Oprežen je kajpada vedno treba biti. — Enako je s človekom, ko se uči samostojno voziti voz življenja. Zato nikoli ne izpusti vajeti, a jih tudi nikar preveč ne nateguj in ne kolni zraven kakor kak "furman", v obeh slučajih je nevarnost, da ti ne zbezlajo.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

DEVETA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

In ko se je približal in zagledal mesto, se je razjokal nad njim. Luk. 19, 41.

Dva dogodka nam pripoveduje današnji evangelij iz življenja Gospodovega, dogodka, vredna, da preišljujemo o njih: Kristusove solze in Kristusov srd. Kristus, Sin Božji, vsegaveden, joka nad Jeruzalemom. Kristus, najdobrotljivejši, tihi in mirni, v svojem srdcu izganja oskrunjevalce iz templja.

Da je Kristus Gospod, največja ljubezen in dobrotljivost, jokal in se razsrdil, moral je imeti za to gotovo velik vzrok. Na ta vzrok hočem danes obrniti vašo pozornost. Morda najdete i v vašem življenju marsikaj, radi česar bi Kristus plakal in se srdil.

1.—"Ko se je približal in zagledal mesto, se je razjokal nad njim". Bilo je to v zadnjem tednu Gospodovega življenja na tem svetu. Bil je s svojimi apostoli na potu v Jeruzalem, kjer je hotel jesti velikonočno jagnje in kjer se je sam hotel kot jagnje Božje darovati za grehe sveta. Šli so po cesti ob Oljski gori. Neštevilne množice ljudstva so se mu pridružile. Spoznale so v njem onega velikega Proroka, ki je pred kratkim obudil Lazarja od mrtvih. Slovesno so ga pozdravljali: sekali so veje z dreves in jih metali na cesto, drugi so razprostirali svoja oblačila na pot in navdušeno prepevali: "Hozana! Blagoslavljen, kateri prihaja v imenu Gospodovem!" Kristus je prekoračil vrh Oljske gore in za trenutek obstal na mestu, kjer se cesta nagiblje v dolino Cedron. Ob vznožju je zagledal Jeruzalem. In ko je zagledal mesto,

se je razjokal nad njim. Sredi vselečih se množic, sredi slavospevov je Gospod jokal. Zakaj je jokal?

Ali je morda jokal, ker je v duhu videl, kaj ga v Jeruzalemu čaka? Ker je videl v duhu bič, s katerim bo bičan, trnjevo krono, s katero bo kronan, križ, katerega bo nesel na Golgoto, na katerem bo križan? — Dragi moji, radi tega Kristus ni jokal. Kdor bi to mislil, naj se spomni pobožnih jeruzalemskih žena, ki so jokale nad njim, ko je ves zbičan nesel križ na Kalvarijo: "Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, toda jokate nad seboj in nad vašimi otroci!" (Luk. 23, 28.)

V teh besedah vidimo jasno, zakaj je Gospod jokal: Ne radi sebe, ampak radi Jeruzalema. On sam ni imel greha na sebi, on ni imel vzroka, da bi jokal radi svojih grehov: Hotel je radovoljno trpeti za nas. Jokal pa je nad Jeruzalemom; in pöve nam tudi vzrok, zakaj joka nad njim: "Da bi bilo spoznalo tudi ti in sicer ta svoj dan, kaj ti je v mir". Jeruzalem ni hotel uvideti, kaj mu je v korist; oziroma kratko in jasno rečeno: Jeruzalem ni hotel spoznati Odrešenika. Kako je Kristus skrbel za Jeruzalem, kako ga je učil, vabil k sebi! Koliko čudežev je storil! "Če že nočete verjeti mojim besedam, verujte mojim delom!" Kako britko je tožil: "Kolikokrat sem hotel zbrati sinove tvoje, kakor zbira koklja svoja piščeta, a ti nisi hotel". Da, Jeruzalem ni hotel. Radi te trdovratnosti mu je napovedal kazen: "Prišli bodo namreč dnevi nad te, in tvoji sovražniki te bodo obdali z nasipom in te bodo obkolili in stiskali od vseh strani, in bodo v tla poteptali tebe in tvoje otroke, ki so v tebi, in ne bodo pustili v tebi kamena na kamenu zato, ker nisi

spoznalo časa svojega obiskanja".

To je bil vzrok Kristusovih solz.

Dragi moji! Premislimo sedaj: Ni li morda marsikdo med nami ravno tako trdovraten? Da noče pripoznati Krista kot svojega nebeškega Učenika in noče verovati v njega? Da noče pripoznati Kristusa kot svojega Gospoda in mu noče biti pokoren? Da ga noče pripoznati za svojega Odrešenika in mu noče slediti?

Prijatelji moji! Prosim vas, spoznajte, kar je tudi vam v mir! Toliokrat že vas je klical Kristus k sebi, hotel vas zbrati okoli sebe! Kar koli vidite tu okoli sebe v cerkvi, vse vas opominja, kako vas je Kristus klical k sebi. Krstni kamen vam priča, kako vas je že ob pričetku vašega življenja klical k sebi: "Kdor verje in bo krščen, bo zveličan". Prižnica vam priča, kako vas je klical k sebi po ustih duhovna: "Blagoslavljeni, ki slišijo Božjo besedo in jo spolnjujejo". — Spovednica vam govori: "Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, in jaz vas počvrstim". Oltar vam, priča, kako pogosto vas je klical Gospod: "Kdor je od tega kruha, bo živel na veke". Če pomislite vse to, ne bote li morda tudi vi sami morali priznati, da bi Odrešenik mogel jokati nad vami, kakor je jokal nad Jeruzalemom: "Kolikokrat sem hotel jaz, a ti nisi hotel!" Ne bodite zakrknjeni, trdovratni! Sicer bi se morda tudi nad vami izpolnila grožnja Gospodova: Iskali me bote, a me ne bote našli!" Čas milosti je vsakemu odmerjen.

2.—Z Oljske gore se je podal Kristus v Jeruzalem. Šel je v tempelj, kjer se je, kakor nam pripoveduje evangelij, razsrdil. Čemu pač?

Jeruzalemski tempelj je obstajal

iz treh oddelkov: Okoli templja je bil velik dvor, tako imenovani "dvor poganov", kajti dalje ni smel nikdo iti razun Judov. Na tem dvoru so bile črede klavnih živalij: volov, bikov, ovac, jagnjet, golobov, katere so ti, ki so prišli na velikonočno slavnost, kupovali, da bi jih darovali. Bile so tu tudi mize teh, ki so menjavali denar, posebno denar inozemcev. In ravno pred prazniki je bil tu grozen hrušč: rjoveje živalij, krik kupcev in prodajavcev, beganje sem in tja. Ljudje so šilili in drli celo v svetišče, za svetost kraja se ni nikdo zmenil. Zato se je Kristus razsrdil in rekel: "Pisano je: Moja hiša je hiša molitve; vi pa ste jo naredili jamo razbojnikov". In je z bičem izgnal vse kupčevavce in prodajavce in prevrnil mize menjavničarjev denarja.

Dragi moji! Ni bil morda ta srd Kristov neprilichen? Saj je bil vendar Gospod učitelj ljubezni? Kako je mogel vendar s tako ostrostjo nastopiti? Da, bil je učitelj ljubezni. Toda ne smemo misliti, da bi moral radi te ljubezni molčati k hudemu, grešnemu. Ravno narobe: ravno iz ljubezni do Boga in ljudij je učil, karal in grajal. O duhovnih si ljudje pogosto ravno to žele: Prav je, da uče, naj oznanjajo besedo božjo, **sicer naj pa MOLČE**. Bog ne daj, da bi duhoven grajal napake, ki se hočejo vgnezditi v župniji, Bog ne daj da bi svaril pred temi, ki hočejo iz župnije napraviti "razbojniško jamo". Ne, duhoven ne more in ne sme molčati, sicer on ni pastir, ravno radi ljubezni do Krista in do ljudij mora učiti, grajati, svariti, karati.

Vrnimo se k jeruzalemskemu templju! Kristus je iz njega izgnal vse oskrunjevalce. Svetišče ni bilo kraj za nje, zato ven z njimi! Dragi moji! Ko pridete v cerkev, pomislite vedno, kje ste, da je to svet kraj, in se temu primerno spodobno obnašajte! Tu je pričujoč Kristus v Najsvetejšem Zakramentu, k Njemu obračajte svoje misli in svoje srce!

Na ti dve stvari sem vas hotel o-

pozoriti danes: Kristusove solze in njegov srd. Naj ne bo nikdo izmed vas vzrok Kristusovih solza, Kristusovega srda; skrbite, da bote čas milosti dobro porabili, da bote vedno zvesti učenci Gospodovi. Amen.

* * *

DESETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Dva človeka sta šla v tempelj molit. Luk. 18, 10.

"Dva človeka sta šla v tempelj molit". Kar sta storila ta dva, to dela še dandanes milijone ljudij, to delate tudi vi: Tudi vi greste ob nedeljah in praznikih, mnogokrat še ob delavnikih v cerkev. Kakor nam pripoveduje evangelij, nista imela ta dva moža iste koristi od hoje v cerkev; eden je šel opravičen domov, drugi pa ne. Vi veste, zakaj. Radi prevzetnosti, napuha in ošabnosti mu Bog ni odpustil. Še v cerkvi se je povzdigoval farizej nad svojim bližnjim in tako grešil.

In tako še dandanes. Enemu obisk cerkve koristi, drugemu pa ne. Dragi moji! Vi hodite k službam božjim pogosto in od daleč; mnogokrat so pota jako slaba, prenašati vam je treba včasih vročino, včasih zopet hud mraz. Gotovo si želite, da bi imeli korist od vaše hoje v cerkev. Kaj morate toraj storiti?

Ker je to velike važnosti, vam pravim: Hodite v cerkev!

- 1.—Z veseljem.
- 2.—V duhu pokore.
- 3.—Z dobrim namenom

1.—Hodite v cerkev z veseljem!

Vsi ne hodijo radi v cerkev. Mnogi hodijo, ker je že taka navada, ali ker so prisiljeni k temu. Imajo li taki kak dobiček od obiska cerkve?

Upam, da vi, ki ste tu, hodite semkaj z veseljem. Imamo kak vzrok, da bi se cerkve veselili? Koliko je trpljenja včasih, preden pride človek v cerkev! Kdor ima živo vero, ta ve, kaj ima v cerkvi.

Pomislite najprej na Kristovo rojstvo v Betlehemu. Angelji so oznanjali rojstvo Zveličarjevo pastirjem. In kaj so storili pastirji? Razve-

selili so se, in kakor pravi evangelij hitro šli v Betlehem. Slišite, kaj pravi evangelij? Ponovim še enkrat: Šli so hitro, da bi se novorojenemu Zveličarju poklonili. Vidite, tak Betlehem je naša cerkev. Dan za dnevom rodi se Kristus tu, prihaja na oltar, da bi med nami prebival. Ni li to vzroka dovolj, da vedno z veseljem pohitimo v cerkev?

Pomislimo dalje. Ko je Kristus odrasel, je učil. In "množice so drle k njemu", pravi sv. pismo. Kjer se je prikazal, so z veseljem hiteli k njemu, da bi slišali njegove sv. besede. "K komu pojdemo? Ti imaš besede večnega življenja", te Petrove besede so vlekly tisoče in tisoče k Gospodu. In te "besede večnega življenja" je zapustil Kristus nam; ukazal je, da se nam oznanjajo. In tu v cerkvi se nam oznanjajo. "Kdor vas posluša, posluša mene", je rekel Gospod. Ali ne bomo z veseljem hiteli v cerkev, da slišimo besedo božjo.

V mestu Jeruzalemu je bila obednica, v kateri je Kristus vzel kruh v svoje roke, ga posvetil in dal učencem, rekoč: "Vzemite in jejte, to je Moje Telo, ki bo za vas dano, to storite v moj spomin!" Blaženi trenutki, blažena obednica! Kako srečne bi se šteli vi, ko bi bili mogli biti navzoči pri poslednji večerji v tej obednici! S kakim veseljem bi bili pohiteli tja! Glejte, taka obednica, katero Kristus posvečuje s svojo navzočnostjo, je vsaka katoliška cerkev; poslednja večerja se ponavlja v njej pri sv. obhajilu. Ni li vzroka dovolj, da pohitimo semkaj, da vsaj duševno zavzijemo Krista in se združimo z njim?

Na Golgoti je stal križ. Na tem križu je umiral Gospod. Daroval se je za nas. Od vseh strani je drlo ljudstvo, da bi videlo to daritev — prihajali so tja z raznimi čustvi. — Golgota je vsaka naša cerkev. V njej se vsaki dan pri sv. maši Kristus znova daruje svojemu nebeškemu Očetu. Ne bomo li z radostjo pohiteli k sv. maši?

2.—**Hodite v cerkev v duhu pokore.**

V duhu pokore glede Boga in glede bližnjega. Ne hodite sem misleči, da ste Bog ve kako popolni, da ste boljši, kakor so drugi ljudje. Ne povzdiguje se, ne bodite taki, kakor je bil farizej. Premislite vašo preteklost, vašo sedanost in vašo bodočnost. Niste li nikoli grešili? Ni ničesar v vaši preteklosti, kar vas ponižuje pred Bogom in pred ljudmi? Sv. Pavel je storil velike reči. Sam pravi, da je z milostjo božjo storil več kot ostali apostoli; vendar pa ni pozabil svojega greha in pravi: “Sem sicer najmanjši izmed apostolov, nisem vreden, da se apostol imenujem, ker sem preganjal cerkev božjo”.

Pomislimo na našo bodočnost. Ničesar si nisem svest, poreče morda kdo. Kaj pravi sv. Pavel? “Ničesar si nisem svest, toda radi tega še nisem opravičen, ta, ki me sodi, je Bog”. Bog vidi vse, Bog me bo sodil. S prerokom Davidom recimo: Si iniquitates observaveris Domine, Domine quis sustinebit? Če se boš oziral na naše hudobije, o Gospod, Gospod, kdo bo obstal?

Pomislimo na našo bodočnost. Sv. apostol Pavel pravi: “Kdor misli, da stoji, naj gleda, da ne pade!”— Glej, Peter — skala — je padel, David je padel, moreš li ti reči: Nisem tak kot so drugi ljudje?

Zato hodite v duhu pokore v cerkev da se ne bodo izpolnile nad vami

besede sv. Avgušтина: “Mnogi odhajajo iz cerkve grešnejši, kakor so prišli”.

3.—**Hodite v cerkev z dobrim namenom.**

Čemu sploh hoditi v cerkev? Sv. evangelij pravi: “Dva človeka sta šla v tempelj molit”. To je toraj en namen: Molitev. Bog sam si je odločil poseben kraj, kjer hoče biti češčen. “Pisano je: Moja hiša je hiša molitve”. Čemu hoditi v cerkev? Kristus Gospod je rekel: “Ne samo od kruha živi človek, marveč od vsake besede, ki prihaja iz ust Božjih”. **Božje besede** nam je treba, to je kruh za našo dušo. Zato pa radi poslušajmo božjo besedo, ne

Jezus jezdi v Jeruzalem.

hodimo k pridigam, kakor so hodili farizeji, da bi Kristusa vjeli v besedi. Ne hodimo k pridigam, da bi kritikovali pridigarja, ampak da bi se iz pridige poučili.

Kristus Gospod je rekel: “Pridite k meni vsi, ki ste obloženi, in jaz vas bom očvrstil”. Kje nas pa pričakuje Kristus da bi nas očvrstil? Z oltarja nas kliče k sebi, v spovednici čaka na nas. Zato hodimo v cerkev, da se znebimo našega bremena.

Gospod je rekel: “Neki človek

je pripravil veliko večerjo in jih povabil mnogo”. Ta človek je Zveličar sam, večerja je sv. obhajilo. — Prejemajmo pogosto sv. obhajilo, kajti: “Kdor je Moje Telo in pije Mojo Kri, bo imel večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan”.

Gospod je rekel: “Večje ljubezni nima nikdo, kakor da da življenje za svoje prijatelje”. Kristus se je daroval za nas na križu. Hotel je, da se ta daritev vedno ponavlja, zato je vstanovil daritev sv. maše,

K sv. maši hodimo s čustvi ljubezni in hvaležnosti.

Take namene toraj imejte, ko greste v cerkev: da bote molili, poslušali besedo božjo, prejekali sv. obhajilo in se udeleževali sv. maše.— Potem bote imeli korist od hoje v cerkev. Potem bodo tudi o vas veljale besede sv. evangelija: “In je šel opravičen na svoj dom”. — Amen,

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

RIMSKE NOVICE.

Papežev tajni konzistorij je bil 13. junija. Ob tej priliki je imenoval tri nove kardinale. Ti so: Monsg. Pacci Porcelli majordom papeškega dvora, Monsg. Laurenti, tajnik kongregacije de propaganda fide in Monsg. Ratti, novoimenovani nadškof milanski. Vsi trije so po rodu Italijani. Ob isti priliki je sv. oče dal duška svojemu veselju, da je Francija zopet stopila v diplomatsko zvezo z Vatikanom.

Definitiven pogreb Leona XIII. se bo vršil letos ob priliki velikega tabora katoliških mladeniških organizacij cele Italije meseca septembra. Kakor je znano umrlega papeža ne pokopljejo takoj v njegov testamentarično določen grob, ampak najprej začasno v Vatikanu. Šele potem, ko je njegov naslednik umrl, ga prenese v njegov pravi, določeni grob. Leon XIII. si je izbral svoje zadnje počivališče pri sv. Janezu v Lateranu. Tja ga bodo tedaj ob tej priliki prenesli.

Italijanski katoličani dobro napredujejo, odkar se smejo politično gibati. To dokazujejo sledeče številke: Izdajajo 24 dnevnikov, 50 znanstvenih časopisov, 300 prirodičnih in 400 raznih drugih listov. Družba katoliške mladine šteje 2000 organizacij. Od teh je 1000 ženskih, ki štejejo nad 300.000 članic. Tudi zveza katoliških delavcev lepo napreduje. Samo turinška podružnica ima 2000 članov.

* * * AMERIŠKE NOVICE.

Umril je škof v La Crosse, Rt. Rev. Jakob Schwebach, rojen Luksenburžan, ki je prišel kot 17 letni dijak v Ameriko k svojemu sorodniku župniku Schwebach, ki ga je tu dalje študiral. V mašnika je bil posvečen 16. junija 1870. Bil je tedaj zlatomašnik. Po dobrih dvajsetih letih dušnopastirskega dela, kot kaplan in župnik, je bil 4. dec. 1891. imenovan za škofa v La Crosse. Pod njegovim apostolskim vodstvom se je škofija visoko dvignila. Dasi je bila l. 1905 od nje odcepljena škofija Superior, jo je vendar še enkrat tako veliko pustil, kot sprejel. Njegove ovčice so se namnožile od 42.000 na 116.000 in temu primerno tudi župnije, cerkve duhovščina, šole. Dne devetega junija so ga v njegovi stolnici položili k večnemu po-

čitku. R. I. P.

Za škofa wiehitskega je bil posvečen v toledski stolnici 8. junija Msg. August J. Schwertner, tu rojen Nemec. Konsekracija je bila zelo slovesna. Navzočih je bilo osem nadškofov oz. škofov več prelato in štiri sto duhovnikov. Novi škof je rojen 23. dec. 1870 v Canton, O., je tedaj v najlepši možki dobi. Naj bi se vresničilo, kar sam poje pri posvečenju: Ad multos annos! Na mnoga leta!

Chicaška škofija bivšim avstro-ogrskim. — Chicaški generalni vikarij za redovnice Msg. Rempe je nesel s seboj v Evropo pol milijona dolarjev, ki so jih zbrali Nemci tukajšne nadškofije za nemško-avstrijske škofije. Od teh so dobile škofije Nemške Avstrije: Dunaj \$66.000, St. Pölten, Linz, Salzburg, Brixen, Seckau, Celovec vsaka po \$16.500.

Z bombo nad škofa so se spravili v mestu Guadalajara v Mehiki, kjer se je sicer versko preganjanje zadnje čase že poglelo. Nekaterih, kakor je videti, pa še vedno žejja krščanske oz. katoliške, zlasti duhovniške krvi. Neznane propagice imenovanega mesta so tedaj neko noč položile bombo ravno pod običajno nadškofovo spalnico, ter jo zažgale. Z velikanskim pokom je eksplodirala in porušila del nadškofijske palače. Ko bi bil nadškof tudi tisto noč ondi spal, bi bil pod razvalinami. A ravno za tisto noč je šel spat v drug del palače. Tu di slučaj, ki ni slučaj.

Katoliška cerkev v Ameriki je tudi pretečeno leto lepo napredovala. Tako kažejo številke. Število vernih se je v deželi sami pomnožilo za 150.093, v naselbinah pa za 300.000. Spreobrnilo se jih je 39.000 samih odraslih. Vstanovilo se je 182 novih cerkvenih občin. Zidalo se je 399 novih cerkva in odprlo 190 novih župnijskih šol. Nadalje so bili otvorjeni štirje novi kolegiji za dečke deset akademij za deklice in dve sirotišnici. Stanje katoliške cerkve v Združenih državah je bilo tedaj konec leta 1920 sledeče: Število vernih 28.122.859. Od teh v deželi sami 17.885.646. Število nadškofov 16, škofov 93, duhovnikov 21.043, cerkva vseh skupaj 16.580, od teh 5790 misijskih. Organiziranih cerkvenih občin skazuje statistika 10.790. Število šol je 6048. Te je obiskovalo 1.771.418 otrok, kar glasno

govori, kake žrtve doprinašajo ameriški katoličani za katoliško vzgojo svoje mladine. Dobrodelnost je oskrbovala v 298 sirotišnicah 46.777 sirot. Poleg tega je vzdrževala še veliko bolnišnic, hiralnic, obrtnih šol, zlasti pa raznih kolegijev za duhovniški naraščaj. Vse to je zahtevalo ogromnih denarnih žrtev, ki pa kakor številke kažejo, niso bile zastojne.

* * * SLOVANSKE NOVICE.

Iz stare domovine. — Tam se duhovi vedno bolj ločijo. Ogabno katoliško nepotirstvo, ki je bilo že dolgo v bujnem cvetju, na kar smo postali šele v inozemstvu prav pozorni, se vedno bolj razkrajja v svoje sestavine. Kar je bilo po srcu katoliško, to vstraja in se kljub vsemu sramotjenju in zapostavljanju pripravlja na to, kar ima še priti, naj bo karkoli. Kar je imelo le katoliško masko in tega je bilo veliko, jo pridno odlaga in skuša prav po janičarsko svoje bivše nasprotnike še prekositi v sovraštvo vsega, kar je katoliško. Z obeh strani slišimo o prej nezaslišanih stvareh. O taki podivjanosti, kakor nam zdaj časopisje poroča, prej ni bilo čuti. Na Bledu so fantalini dejansko napadli ljudi, ko so šli iz cerkve. Eden je kamenje lučal v neko kapelo in klet: Ti hudičevo znamenje. Drugi je snel križ s stene, ga na različne načine zasmraval ter med drugim dejal križanemu Zveličarju: Ti si največji baraba na svetu. Od druge strani se pa poroča, da se je obhajal v neki župniji sv. misijon. Nekateri so imeli po tri ure daleč v cerkev. Debel sneg je ležal. Pa vse to jih ni zadržalo. S premočenimi čevlji so bili prvi v cerkvi in vstrajali pri vseh pridigah. Osem spovednikov je spovedovalo, pa so imeli čez glavo dela. Že ob eni čez polnoč so začeli ljudje prihajati, potem pa celi dan. Nekateri so bili ob osmih zvečer še tešč. Ko so morali spovedniki radi reda zvečer, predno so vse spovedali, iz spovednic, so tisti, ki so imeli biti ravno na vrsti, kar v cerkvi prebili mrzlo noč, da bi prišli drugo jutro prej na vrsto in to brez vsacega godrnjanja. Tako se v glavnih obrisih že kaže sad kulturnega boja — očiščenje kar je bilo gnilega, da se ne okuži še tisto, kar je bilo zdravega. V vsakem kulturnem boju žanje Bog, ne hudič, ker tisto, kar postane v takih slučajih očitno njegovo, je bilo njegovo že prej.

ko je še nosilo katoliško firmo. Tako bo tudi v jugoslovanskem Bog žel.

Vrag v Prekmurju do razsula Avstro-Ogrske, ni imel veliko opraviti. Tamkajšne ljudstvo je bilo globoko verno in mažarska vlada jih je glede nje pri miru pustila; iz kakega namena tega noremo preiskovati. Takoj po ujedinenju so se pa razni vražji agenti iz Jugoslavije natepli mej nje, ki jih hočejo versko ubiti. Njih očetovski zastopnik v belgrajskem parlamentu posl. Klekl je v svojem govoru vladi britke, a zaslužene levite bral radi tega. Mej drugim navaja gotove konkretne slučaje, ki kažejo, kako najbolj kričavi Jugoslavlani sistematično delajo na to, da ja pristudijo ljudem novo domovino. Ko je v Sloveniji nevtralna vlada Dr. Pitamica zamenjala Dr. Brejčevca, je neki učitelj otrokom v šoli dejal: Glejte deca, zdaj je konec popovske vlade. Ko je ob drugi priliki katehet zapustil šolsko sobo, je učitelj odprl okno in mej tem glasno dejal: Naj, duh popovski ide ven. Deželni šolski nadzornik, demokratični učitelj Gangel, je kratko malo sredi leta prepovedal v prekmurščini pisan katekizem in zapovedal, naj se vpelje katekizem, ki je na Kranjskem v navadi. Prvič to ni stvar svetnega nadzornika, ampak cerkvene oblasti, drugič pa s tem ljudstvo, ki visi na svojem katekizmu, le razburja. Za časa volitev se volivne komisije te nalašč v takem času in na takem kraju obdržavale, da ljudje niso mogli k sv. maši. Če vlada to pusti in še podpira, naj se nikar ne pritožuje nad protidržavnim stremeljenjem ondotnega ljudstva. Pri narodno slabo a versko tem izraziteje zavednem ljudstvu je to nekaj tako naravnega in upravičenega kot le kaj. Krivi pa niso oni, ampak tisti ki jih k temu silijo. Tatu je treba iskati v Belgradu.

Iz Srbije. — Katoliška procesija presv. Rešnjega Telesa v Belgradu se je v nedeljo po prazniku prav slovesno vršila. Mej veliko sv. mašo, ki jo je daroval tamkajšni katoliški župnik Father Wagner, sta se list in evangelij pela v narodnem jeziku, kakor je bilo nedavno iz Rima dovoljeno. Po sv. maši se je razvila velikanska procesija, ki so se je mej drugimi vdeležili: Papežev nuncij nadškof Cherubini s svojim tajnikom Felicijem, general Zecev v imenu kraljevega dvora, minister verstva Jovanović v imenu vlade, slovenska ministra Dr. Kukovec in Pucelj, Dr. Ribar, Dr. Janjic in Agatonović kot zastopniki konstitucije, Jugoslovanski klub polnoštevilno. Od zastopnikov tujih držav pa konzuli: poljski, mažarski, nemško-avstrijski in španski. Zraven teh še veliko višjega in nižjega uradništva. Godba dvorne garde je svirala nabožne komade. Vojaštvo je oddalo običajne častne salve. Mestna občina je na vse zgodaj uka-

zala osnažiti ceste, po katerih se je imel spreved pomikati in poskrbela, da se je v lepem redu vršil. Občinstvo pravoslavne vere, ki je tvorilo špalir gledavcev, se je prav spodbudno vedlo.

Iz Čehoslovakije se poroča, da vsi prevatni elementi pridno delajo na to, da se popolna ločitev Cerkev in države vendar enkrat izpelje. To pa resnih in treznih mož ne plaši, da ne bi izražali svojih pomislekov proti tem zahtevam. Tako je ob priliki neke tozadevne debate rektor praškega vseučilišča Dr. Mareš takim protiverskim in proticerkvenim fanatikom naravnost povedal, da je brezverec državi nevaren človek, zato država pri tej gonji ne sme držati križem rok. Pa kaj se zmeni noro dekle za še tako blagohotne opomine svojih pravih prijateljev, ki ji žele dobro. Ko se je opeklo, takrat že, prej ne. Tako noro dekle je poleg Jugoslavije Čehoslovaška. Resnega znanstvenika in njegovega prijateljskega svarila, ki jo hoče obvarovati nesreče, ne mara poslušati. Zadnjemu hujskaču več verjame. Ko bo raztrgana in onečaščena izšla iz kulturnega boja, kakor doslej še vsaka država, ki se je lahkomišljeno spustila vanj, jo bo šele pamet srečala. — Pravoslavnemu škofu Doziteju se dobro godi mej tamkajšnimi odpadniki, še zdaj se mudi mej njimi. Kakor sam objavlja v nekem češkem listu, ni in nikoli ni bil njegov namen čehoslovaško narodno cerkev kot novorojeno hčerko povesti k svoji materi pravoslavni cerkvi, ker mu je ta dala vedeti, naj se z brezverci češke narodne cerkve ne spušča v nikake kupčije. Pravi, da je prišel le pomoči češki narodni cerkvi na noge, z drugimi besedami, samo da tamkajšnim odpadnikom daje novega poguma za boj proti Rimu. In kar je najznačilnejše pri tem njegovem poslanstvu je pa to, da jugoslovanska vlada plačuje njegovo protirimsko propagando. Torej jugoslovansko ljudstvo, pred vsem seve katoliški Slovenci in Hrvati, ki nosijo glavno davčno breme, plačujejo enega človeka, ki dela proti njih veri in Cerkvi. To naj bo verska enakopravnost! Sicer so pa moravski katolíčani našemu jugoslovanskemu poslanstvu radi podpiranja škofa Doziteja in njegove protirimske propagande, dali krepko brco, kakor jo zasluži.

Poslaništvo je namreč izposlovalo pri čehoslovaški vladi, da je dovolila narodni cerkvi prirediti v katoliški cerkvi Marije Snežne v Olomucu slovesnost, ki bi jo naj opravil škof Dozitej. Seveda v svoje protirimske namene. Eno uro pred napovedano slovesnostjo se je zbralo več tisoč navdušenih katolíčanov pred imenovano cerkvijo, da preprečijo vhod odpadnikov. Prišli so, oboroženi s črnim na belem od jugoslovanskega poslanštva in češke vlade. Toda katolíčani so izjavili, da glede tega ne poznajo nobenega dovoljenja, ga nihče nima

pravice dati. Prišla je pozvana policija in žendarmerija. Zastonj, tudi njeje se niso umaknili. In Dozitej je moral s svojimi zgubljenimi ovčicami osramočen oditi, jugoslovansko poslanštvo pa je dobilo pošten nos. Pravijo, da se je to zgodilo ob odsotnosti poslanika Hribarja.

Iz Poljske se poroča, da se je njen parlament glede verske strani nove državne ustave izrazil, da smatra katoliško veroizpoved kot prvo v državi. Podrobneje da se bo določilo potom konkordata z apostolsko stolico. To medlo, splošno priznanje priča, da je protikatoliška struja v poljskem parlamentu precej močna, kar ni čudno po teh dolgih vojnih letih. A da so ti protiverski elementi vendar le v manjšini se vidi iz tega, ker so definitivno sprejetje ustave praznovali s slovesno službo božjo, katere se je vdeležila celokupna vlada in parlament. Po tej slovesnosti se je parlament sestal, da obnovi l. 1791. napravljeno slovesno obljubo, pozidati božji previdnosti lepo cerkev v zahvalo za varstvo, ki je je Poljska vedno našla v Bogu.

Iz Rusije zvemo, da se je v Petrogradu dne 8. maja, na Markov dan, vršila velikanska verska manifestacija, na velik "po nos" boljševekom. Nešteta množica ljudstva je korakala v veličastni procesiji s cerkvenimi zastavami po mestu. Metropolit in veliko duhovništva, v polnem ornatu, je vodilo spreved. Nekateri boljševeki, ki jih je to le preveč bodlo, so bili tako predrzni, da so se norčevali iz pobožnega ljudstva. A množica jim je kmalu pokazala, da se v svojem verskem čustvovanju ne pusti zaničevati. Kdor se ni hotel odkriti, so mu pogledali pod kapo. Kako globoko je ta "nezavednost" uzalila boljševeška srca, se vidi iz njih časnikarskih poročil o tem slavnostnem obhodu, ki se je vršil na rovaš komunističnega prvega maja. Boljševiška "Krasnaja Gazeta" piše: To, kar se je zgodilo 8. maja, ta pompozna procesija stotih duhovnikov, pojavivših se, nihče ne ve odkod, s kadičnicami in banderi, se ne more označiti drugače, kakor z vstajenjem od mrtvih... Mi se nismo mogli dovolj načuditi temu, ko smo videli, da je oživelo nekaj kar bi ne smelo živeti... Podobno piše boljševeška "Pravda". — Kakšni slavnostni sprevedi se bodo vršili šele takrat ko bo pomlajena ruska cerkev praznovala padec boljševezizma.

* * *

Za zedinjenje krščanskih cerkev je bila pri Fathrih Lazaristih v Parizu slovesna devetdnevna, ki se v ta namen vrši že od papeža Leona XIII, sem. Letos je za to priliko predaval profesor-duhovnik Calvet, znani katoliški učenjak. Navzoča sta bila tudi: bivša srbska kraljica Natalija, žena predzadnjega Obrenovića kralja, Milana (mati umorjenega A-

leksandra), ter bivši veliki prokurator svetega sinoda ruske cerkve Izvoljskij. Profesor Calvet je mej drugim poydarjal, kako pravoslavna cerkev, ki se je za časa revolucije okrepila, išče stika in pomoči pri zapadni cerkvi. Omenil je tudi konferenco anglikanskih škofov v Lambeth-u, na kateri so se zavzemali za solidarno, skupno delovanje vseh krščanskih cerkva za nravni in verski preporod sveta.

Bazilika presv. Srca Jezusovega v vrtu Getzemani. — Pred par leti so v vrtu Getzemani, ki je last varihov božjega groba, odkrili ostanke tako zvane bazilike smrtnega strahu Jezusovega, ki so jo še križarji pozidali. Ko se je to s popolno sigurnostjo ugotovilo, je preteklo leto rajni kardinal Giustini položil temeljni kamen za novo baziliko presv. Srca Jezusovega, na starem temelju. Pri odkopavanju so pa zadeli na temelje še starejše cerkve iz četrtega stoletja. Zato so prvotni načrt opustili in sklenili na tem, še starejšem temelju začeti z zidanjem. Pri izpeljavi tega načrta so se pa pojavile težkoče. Temelji segajo kake par metrov na tujo posest, ki je pa nikakor ni mogoče odkupiti. Šizmatriki so pač pripravljene s katoličani skupaj zidati, da bi tako tudi oni imeli v novi cerkvi pravico do svojega bogoslužja, a katoličani imajo od take "špovnije" že prežalostne skušnje, zato bodo raje manjše zidali, kakor pa pozneje toliko sitnosti imeli.

Nazaj k materi sv. cerkvi se je na smrtni postelji vrnil vodja francoskih socialistov in prostožidar Aldy. Pred pričmi je napravil zapisnik, v katerem izjavlja, da se povrača k veri svoje mladosti in k svoji materi Cerkvi. Nato je prijel za sv. zakramente za umirajočega. Ki mu jih je podelil mestni župnik od sv. Bayla Narbonne. Vse to se je izvršilo pri polni zavesti bolnikovi, ki je tudi zahteval cerkveni pokop. Njegovi tovariši socialisti in prostožidarji so se že pripravljali na slovesen pogreb s strankarskim sijajem in propagando, pa so se zmotili. Družina je v smislu njegove zadnje želje prepovedala vso frama-sonsko-socialistično komedijo.

Italijanske duhovniške plače se pač najbolj rdečemu rdečkarju ne morejo zdeti mastne. Mnogo nižje duhovščine živi samo od tega, kar zasluži za sv. maše, ter od 100 do 200 lir, ki jih dobi iz nekakega verskega zaklada. Livornski kanoniki imajo 300 odnosno 400 lir letne plače, kar bi bilo približno 45 do 60 tolarjev. Tudi več škofov ima borbne plače 3000 do 4000 lir oz. 4 do 500 tolarjev na leto. Duhovniška zveza sicer zdaj zahteva toliko povišanja, da bodo mogli duhovniki saj stanu primerno živeti, da se jim ne bo treba z drugimi, za duhovnika poniževavnimi posli, ukvarjati,

kakor se morajo zdaj, a je veliko vprašanje, če bodo s svojimi upravičenimi zahtevami prodrli.

Redovništvo na Nemškem. — Odkar je redovništvu v Nemčiji po odloku Weimarske ustave dovoljeno prosto naseljevanje, se jako lepo razvija. Jezuiti so v teh par letih, odkar jim je bil l. 1917 dovoljen povratek v Nemčijo, vstanovili že dvanajst redovnih postojank z 118 redovnimi člani. Lazaristi so odprli pet redovnih hiš s 85 člani. Tudi frančiškani so dobili več starih samostanov nazaj in vstanovili nekaj novih, kakor n. pr. v zelo protestantskem Nürnbergu. Tako, da je danes na nemškem ozemlju zastopanih 32 moških in 53 ženskih redov oz. kongregacij, s 6112 redovnimi naselbinami in 67,801 redovnimi osebami.

Kaj naredi kino. — V norišnico Steinhof pri Dunaju je pripeljal oče svojo 17 letno hčerko in izjavil: Kadar je le mogla je hitela v kino. Razburljive predstave so ji uničile živce. Že eno leto je, odkar je zbolela, zdaj je popolnoma znorela. Vse je molčalo in sočutno gledalo čedno dekle. Ona se je pa glasno zakrohotala. Oče si je brisal solze, ko jo je živo pokopaval.

Praznovanje sedemstoletnice tretjega reda se po svetu deloma že pridno vrši, deloma po priprave zanjo v polnem teku. Vsak narod je, ali še bo, sklical Frančiškovo armado skupaj, da jo organizira, one ki stoje še ob strani na novo mobilizira, prepoji s Frančiškovim duhom in pošlje kot izbrane čete božjega kraljestva na zemlji v boj, za našo skupno sveto stvar. Vse, ki pozna sv. Frančiška, njegovega duha in njegove vzore je edino v tem, da sodanje socialistične in komunistične epidemije ne moremo boljše zajeziti, kakor z zopetnim uveljavljenjem duha in vzorov asiškega evanĝeljskega komunista. Monakovska filmska družba je za te namenosti pripravila film: Asiški vbojšek življenje krščanskega komunista iz 13. stoletja.

Proti brezverstveni šoli, za katero se opevajo tudi nekateri nemški svobodomislci, se je odločno izjavilo šestdeset sodnikov v Kolnu. V svoji tozadevni protestni spomenici pravijo mej drugim: Prav v današnjem času, ko je došla posirovelost mladine svoj vrhunec in so obsodbe mladostnih oseb nezno- no narastle, je potrebno da vzgojimo mladino, to nositeljico bodočnosti našega naroda, za avtoriteto in za pravo. Sklepi so nč, da je taka vzgoja mogoča le na temelju nravnih zakonov in verskih resnic. Šola zgrajena na temelju, ki izključuje verski nauk otrok, pomeni nevarnost za vzgojo mladine in za pravstveni preporod domovine. — Te besede naj bi si vtisnili v spomin tisti, ki

se navdušujejo za publične, proti katoliškim šolam.

Mamica stare korenine je morala biti o kateri poročajo nemški listi. V Kolnu so letos posvetili 127 bogoslovcev za mašnike. Neka dobra mamica, katere sin je bil tudi mej temi srečnimi, je prihitela k slovesnosti posvečenja. Videč svojega sinka kot novomašnika stati pred altarjem, je bila tako prevzeta radosti, da ji je od veselja srce počilo. Komaj so jo še mogli dati v sv. olje, pa je šla pred sinom novomašnikom gloriozo zapet. Nadškof je pisal družini prisrčno tolažilno pismo.

Za žensko čast. — Belgijska katoliška ženska zveza, ki šteje 75,000 članic, je poslala vsem trgovinam in šiviljam ženskih oblek spomenico, v kateri jih pozivlje, naj v bodoče opuste vse izdelovanje in prodajanje nedostojnih ženskih oblek. V spomenici se obsoja proglobek izrezek pod vratom, ter uporaba prozornega blaga. Ako bi se ta poziv ne vpošteval, bo ženska zveza vpriporila bojkot, preziranje takih trgovin in šivilj.

ZAHVALE.

Obljubila sem javno zahvalo Materi Božji in Sv. Antonu, če izprosita zdravje mojemu sinčku. Bila sem uslišana. Tisočera hvala! Alice Meglich, Cleveland, O.

Tisočega hvala Kraljici maja za uslišano prošnjo! N. N., Houston, Pa.

Dne 24. maja proti večeru sem šla z otroci in neko drugo ženo v hišo, ker je začelo grmeti in deževati. Posedli smo za vrati, en korak od peči. Nankrat silen tresk. Prestrašeni smo skočili pokonci. Nihče prvi trenutek ni vedel, kaj se je zgodilo. Iz hiše se je kadilo. Hoteli smo ven, a je opeka padla raz strehe. Zmedeni nismo vedeli kaj naj storimo. Otroci so vpili in jokali, misleč da se je hiša vžgala. Ko smo se zavedli smo šele videli kako čudežno nas je Majniška kraljica varovala. Strela je udarila v dimnik in ga pošteno zmrcvarila. Potem je šla po plinovitih cevih v notranjost in jih raznesla. Mi smo vsi ostali popolnoma nepoškodovani. V prepričanju, da se imamo za to edino le mogočni nebeški varhinji Mariji zahvaliti, ji s tem v imenu vseh izrekam prisrčno zahvalo.

Veronika Terlep, Joliet, Ill.

Obljubila sem, da se bom javno zahvalila v Ave Maria presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu, ako srečno prestanem težko operacijo, za kar sem se jima priporočila. Bila sem uslišana, zato s tem rada in s hvaležnim srcem spolnujem svojo obljubo. Katarina Klobučar, Benoit, Wis.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovcem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Poštenu blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike
v Ameriko, razne kupne pogodbe, poob-
lastila, zaprisežene izjave in druge ena-
ke listine, se obrnite vedno na svoja ro-
jaka in boste NAJBOLJE postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico
zemljišč tu in v domovini. Posredujeva
tudi v tožbenih zadevah med strankami
tu in v domovini, izdelujeva prevode na
angleški jezik in obratno, tolmačiva na
sodnih in dajeva vsakovrstne navodila.
Cene za delo nizke, informacije zastoj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbir-
ko nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjic
i t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barclay.

Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za
slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo
in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, po-
sodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita
in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije am-
bulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo
ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani dobre veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima. Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življenju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanealjivo zdravilo za slab želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin, korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpravi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo, vrne slast, ojači živce in celo telo. Za zaprtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoznost, pomanjkanje energije, splošno omemoglost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstno zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zmanjšanje zdravila. Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za oteklino itd., ako si s njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začuden čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zmanjšanje uporabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

